

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/28/2019
Identifikačné číslo spisu: 8017200727
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8017200727.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): EKOPRODUKT Brusnica s.r.o., so sídlom Brusnica č. 95, Brusnica, IČO: 36 479 896, zastúpeného JUDr. Marekom Bujdošom, advokátom so sídlom Hlinky č. 262/6, Stropkov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101816565/2017 z 22. augusta 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/48/2017-57 z 5. decembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/48/2017-57 z 5. decembra 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 3S/48/2017-57 z 5. decembra 2018 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101816565/2017 z 22. augusta 2017. Krajský súd účastníkom podľa § 167 ods. 1 SSP a § 168 SSP nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 101816565/2017 z 22. augusta 2017 podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil odvolaním žalobcu napadnuté prvostupňové rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Prešov č. 100506495/2017 z 21. marca 2017, ktorým podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel v sume 25 584,- € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2014, t.j. nepriznal nadmerný odpočet v sume 10 157,21 € a vyrubil daň v sume 15 426,79 €, keď žalobcovi neuznal uplatnené odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa AGRAKO, s.r.o., a to z faktúry č. 20141102 z 13. novembra 2014 za práce vykonané na stavbe turistická ubytovňa v sume 17 256,08 €, faktúry č. 20141103 z 13. novembra 2014 za práce vykonané na stavbe zriadenie bitúnku, spracovateľského a predajného miesta v Breznici v sume 18 020,89 €, faktúry č. 20141104 za práce

vykonané na stavbe „Rekonštrukcia objektov pre chov HD“, „Rekonštrukcia tefatníka, hospodársky dvor Breznica“ - SO 01 v sume 111 636,83 € a faktúry č. 20141105 z 30. novembra 2014 za práce vykonané na stavbe „Zriadenie bitúniku, spracovateľského a predajného miesta na dvore v Breznici - zmena č. 1“ v sume 44 353,37 €. Podľa zistení správcu dane nehnuteľnosti, na ktorých sa vykonávali stavebné práce, v zmysle zmluvy o dielo uzatvorenej s AGRAKO, s.r.o. sú majetkom žalobcu. Spoločnosť AGRAKO, s.r.o. nemala vlastných zamestnancov a na vykonanie stavebných prác používala subdodávateľov, pričom jedným z nich bol sám žalobca, ktorý časť stavebných prác na rekonštruovaných nehnuteľnostiach vykonal vlastnými zamestnancami a vlastnou činnosťou. Stavebné práce a použitý stavebný materiál žalobca fakturoval spoločnosti AGRAKO, s.r.o., ktorá tieto práce spolu s prácami od iných subdodávateľov vyfakturovala späť žalobcovi. Správca dane vyslovil záver, že žalobcovi právo na odpočítanie dane podľa § 49 a § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) nevzniklo, pretože spoločnosti AGRAKO, s.r.o. nevznikla daňová povinnosť v rozsahu uvedenom na faktúre podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o DPH, nakoľko nedošlo k naplneniu predmetu dane - k dodaniu ako takému a preto fakturácia za práce vykonané žalobcom na vlastných nehnuteľnostiach a vlastnými zamestnancami pre spoločnosť AGRAKO, s.r.o. je bez ekonomickej opodstatnenosti (§ 3 ods. 6 Daňového poriadku). Žalobcovi podľa správcu dane vznikla daňová povinnosť v zmysle § 69 ods. 5 zákona o DPH z dôvodu uvedenia dane na faktúre.

3. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku stotožnil so závermi žalovaného, že uplatnením práva na odpočítanie dane z faktúr za jednotlivé zdaňovacie obdobia roku 2014, vystavených spoločnosťou AGRAKO, s.r.o. žalobca porušil § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, pretože spoločnosť AGRAKO, s.r.o. ako dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť v rozsahu uvedenom v predmetných faktúrach. Konštatoval, že išlo o faktúry vystavené bez ekonomickeho opodstatnenia, keďže bolo v daňovom konaní preukázané, že žalobca obstaraný materiál svojimi zamestnancami zabudoval do stavieb - rekonštruovaných nehnuteľností vo svojom vlastníctve a na nich vykonal časť stavebných prác. Zo strany žalobcu nedošlo k poskytnutiu služieb, resp. k dodaniu tovaru inému subjektu ako samému sebe, a preto mu tovar a služby neboli dodané spoločnosťou AGRAKO, s.r.o. tak, ako to žalobca deklaroval predloženými faktúrami.

4. Krajský súd sa tiež stotožnil s názorom žalovaného, že aj keď v zmysle § 538 Obchodného zákonníka zhotoviteľ diela môže poveriť jeho vykonaním inú osobu, ak zo zmluvy alebo z povahy diela nevyplýva nič iné, nebol žalobca oprávnený, aby ako objednávateľ vykonal práce na vlastnej nehnuteľnosti v prospech seba, pričom toto plnenie nakoniec fakturoval spoločnosti AGRAKO, s.r.o. ako zhotoviteľovi tohto diela. Týmto postupom došlo k splynutiu objednávateľa a zhotoviteľa, čo malo za následok minimálne rozpor s účelom zmluvy o dielo. Keďže žalobca ako investor a objednávateľ rekonštruoval vlastnú nehnuteľnosť vlastnými zamestnancami, teda časť diela vytvoril ako objednávateľ vlastnou činnosťou, nemal dôvod fakturovať tieto práce zhotoviteľovi diela spoločnosti AGRAKO, s.r.o.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť žalobca ako sťažovateľ z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP. Navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, prípadne rozsudok zmeniť tak, že sa zruší rozhodnutie žalovaného a vec sa mu vráti na ďalšie konanie.

6. Sťažovateľ spochybnil právne závery krajského súdu, podľa ktorých mal uplatnením práva na odpočítanie dane z faktúr za zdaňovacie obdobie november 2014 od spoločnosti AGRAKO, s.r.o. porušiť § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Tvrdil, že generálny zhotoviteľ diela spoločnosť AGRAKO, s.r.o. prevzatím stanoviska prevzal aj plnú zodpovednosť za činnosť na stavbe a to tak za škody, ktoré môžu vzniknúť na stavbe, ako aj za škody, ktoré by mohli vzniknúť osobám, ktoré tam vykonávali prácu, pričom táto zodpovednosť trvala až do ukončenia diela. Odovzdaním diela generálnym zhotoviteľom a jeho prevzatím objednávateľom prešla táto zodpovednosť za škody ako aj vlastníctvo k vykonanému dielu na objednávateľa. Sťažovateľ ako objednávateľ nemohol pre seba vykonávať žiadne stavebné práce na svojej stavbe, keďže žiadnu stavbu objednávateľ nerealizoval. Tú realizovala spoločnosť AGRAKO, s.r.o. ako generálny zhotoviteľ.

7. Sťažovateľ tiež zopakoval svoje tvrdenia uvedené v správnej žalobe, že spoločnosť AGRAKO, s.r.o. bola oprávnená si v rámci subdodávok zabezpečiť vykonávanie diela ďalšími subjektmi, prípadne aj sťažovateľom. K splnutiu práv tak podľa neho nemohlo dôjsť, ako to tvrdil krajský súd.

8. Podľa názoru sťažovateľa nesprávnym právnym posúdením veci je tvrdenie krajského súdu a žalovaného, že na jednej strane k naplneniu predmetu dane nedošlo, pretože išlo len o vystavenie faktúr bez ekonomického plnenia a opodstatnenia, no na druhej strane vystavením faktúry vznikla daňová povinnosť. Podľa sťažovateľa ide o účelový výklad zákona o DPH, ktorým by vznikla nezhoda v prospech štátu, keď daňový subjekt na jednej strane daň zaplatí, no na druhej strane sa mu neumožní odpočet tejto dane z dôvodu, že obchodný vzťah neexistoval.

9. Sťažovateľ poukázal na iné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/9/2017, v ktorom súd rozhodol v prospech spoločnosti AGRAKO, s.r.o. ako žalobcu, a tiež na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-255/02 Halifax, podľa ktorého Smernicu Rady č. 2006/12/ES je potrebné vykladať v tom zmysle, že bráni právu platiteľa dane na odpočet DPH zaplatenej na vstupe, keď plnenia predstavujúce základ tohto práva, predstavujú zneužitie. Sťažovateľ tvrdil, že v právnom vzťahu medzi ním a zhotoviteľom nedošlo k žiadnemu zneužívaniu daňových predpisov ani ku kráteniu dane, nejednalo sa ani o plnenie, ktoré by bolo súčasťou podvodu na DPH. Preto rozhodnutie žalovaného predstavuje podľa sťažovateľa neprímeraný zásah do jeho práv, ktoré je v rozpore so zásadou proporcionality a neutrality DPH. Pokiaľ sa krajský súd stotožnil s rozhodnutím žalovaného, nesprávne posúdil § 2 zákona o DPH v nadväznosti na § 8, § 9 a § 19 ods. 2 tohto zákona a vo veci dodania tovaru a služieb medzi žalobcom a spoločnosťou AGRAKO, s.r.o. ich nesprávne interpretoval.

10. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd procesne pochybil, keď sťažovateľovi neboli doručené vyjadrenia žalovaného k žalobe z 31. januára 2018 a z 22. marca 2018. Z uvedeného dôvodu bol sťažovateľ na svojich procesných právach znevýhodnený a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, pričom sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a námietky uvedené v kasačnej sťažnosti označil za neopodstatnené.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

13. Sťažovateľ ako dôvod kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu okrem iného uviedol, že mu krajský súd pred rozhodnutím vo veci nedoručil vyjadrenie žalovaného k žalobe, z ktorého dôvodu bol na svojich procesných právach znevýhodnený a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 105 ods. 1 SSP ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní.

15. Podľa § 105 ods. 2 písm. a/ SSP na účel podľa odseku 1 predseda senátu doručí žalobu s prílohami žalovanému a ďalším účastníkom podľa § 32 ods. 3 a vyzve ich, aby sa k nej v lehote určenej správnym súdom písomne vyjadrili, a zároveň ich poučí, že ak to neurobia, správny súd môže vo veci konať ďalej, a že najneskôr vo vyjadrení môžu požiadať, aby správny súd vo veci nariadil pojednávanie.

16. Podľa § 106 ods. 1 SSP ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez

nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom.

17. Podľa § 106 ods. 2 SSP k vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich napr. z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou ESĽP. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m.m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07). Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda - okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) - aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Ústavný súd k tomu uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciám spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom), najmä garanciám obsiahnutým v práve na prístup k súdu, v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. júna 2016, sp.zn. III. ÚS 32/2015).

19. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) v rámci svojej judikatúry požaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (napr. rozhodnutie zo 6. februára 2001 vo veci Beer v. Rakúska republika). Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (napr. rozsudok zo 4. júna 2002 vo veci O. v. Slovenská republika).

20. Z rozsudku ESĽP v prípade S. v. Slovenská republika z 13. januára 2015 okrem iného vyplýva, že pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nemožnosti sťažovateľky vyjadriť sa k vyjadreniu odporcu v rámci odvolacieho konania, ESĽP bol toho názoru, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním. Keďže tomu tak nebolo, došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé konanie, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru. V bode 45 tohto rozsudku ESĽP konštatuje, že strany konania musia mať príležitosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi a stanoviskami, pričom majú právo sa k nim vyjadriť, a to bez ohľadu na to, či ide o prvostupňové alebo odvolacie konanie, a bez ohľadu na to, či sa odvolacom konaní objavia nové skutočnosti.

21. Na základe uvedeného je potrebné právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení

ostatných účastníkov aj v správnom súdnom konaní považovať za súčasť práva na spravodlivý proces a za naplnenie princípu rovnosti zbraní; na druhej strane správne mu súdu potom doručenie vyjadrení slúži ako ucelený podklad pre jeho rozhodnutie vo veci.

22. Komunikácia správneho súdu s účastníkmi konania po podaní správnej žaloby proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy je upravená v § 105 a § 106 SSP. V zmysle § 105 ods. 1 SSP, ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní. Na uvedený účel predseda senátu podľa § 105 ods. 2 písm. a/ SSP doručí žalobu s prílohami žalovanému a ďalším účastníkom podľa § 32 ods. 3 a vyzve ich, aby sa k nej v lehote určenej správnym súdom písomne vyjadrili, a zároveň ich poučí, že ak to neurobia, správny súd môže vo veci konať ďalej. Podľa § 106 ods. 1 SSP, ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe, pričom žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. K vyjadreniu žalobcu sa v zmysle § 106 ods. 2 SSP môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

23. Z uvedeného vyplýva, že ak sa žalovaný vyjadrí k žalobe, prikróčí správny súd k bezodkladnému doručeniu vyjadrenia žalovaného žalobcovi s tým, aby sa žalobcovi umožnilo vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného. Reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou je procesným právom, nie povinnosťou žalobcu. Vo výzve na tzv. repliku zároveň správny súd žalobcovi na zaslanie repliky určí lehotu. Podstatné v tomto prípade je umožniť žalobcovi reagovať na všetky relevantné skutkové a právne tvrdenia žalovaného, aby bol dodržaný princíp rovnosti zbraní. To, či žalobca toto svoje procesné oprávnenie využije, je vecou jeho rozhodnutia.

24. Preskúmaním obsahu súdneho spisu kasačný súd zistil, že krajský súd pred rozhodnutím vo veci nedoručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného z 22. marca 2018 k podanej žalobe. Ani zo zápisnice o pojednávaní krajského súdu z 5. decembra 2018 nevyplýva, že by krajský súd toto vyjadrenie žalobcovi doručil na pojednávaní resp. že by ho s jeho obsahom inak oboznámil a dal mu možnosť k tomuto sa vyjadriť, keď je v zápisnici len konštatované, že žalovaný sa vyjadril 31. januára 2018 k odkladnému účinku žaloby, ako aj k žalobe samotnej a to vyjadrením z 22. marca 2018.

25. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 209/2014 <. z 28. augusta 2014).

26. Kasačný súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia EŠLP, napr. vo veci Ringier Axel Springer proti Slovenskej republike zo 4. októbra 2011 a M. a ďalší proti Slovenskej republike z 27. apríla 2010, podľa ktorých požiadavka, že účastníci v súdnom konaní musia mať možnosť dozvedieť sa a reagovať na všetky predložené dôkazy a vyjadrenia, sa v ich prípade uplatňuje na odvolacie konanie, ako aj na konanie na prvom stupni bez ohľadu na skutočnosť, že odvolanie nemusí obsahovať nové tvrdenia.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bol podľa názoru kasačného súdu postupom krajského súdu v prejednávanej veci nepochybne porušený jeden z princípov spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, keď žalobcovi nebolo umožnené oboznámiť sa s obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe a zaujať k nemu stanovisko, čím bol daný kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP.

28. S ohľadom na uvedené závery sa kasačný súd vecnou stránkou predmetu konania nezaoberal, keď vecné posúdenie by bolo v tomto štádiu konania predčasné.

29. Na základe uvedených dôvodov kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/48/2017-57 z 5. decembra 2018 podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

30. Úlohou krajského soudu v dalším konání bude dodržat postup podle § 106 SSP, ve věci opětovně rozhodnout a svoje rozhodnutí dostatočně náležitě a přesvědčivo odůvodnit tak, aby bylo v souladu s ústavním právem účastníka konání na spravedlivé soudní konání.

31. Vzhledem k tomu, že kasační soud zrušil napadnutý rozsudek krajského soudu a věc vrátil krajskému soudu na další konání, v souladu s § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačního konání rozhodne krajský soud.

32. Toto rozhodnutí přijal Nejvyšší soud Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.